

[Behnke]

Privatiseringerne har også den sidegevinst, at vi derved opnår et effektivt brud på den socialdemokratiske samfundsmodel, et brud, som er særdeles tiltrængt. I dag er det faktisk således, at gældende lovgivning og administrativ praksis i sig selv er med til at forøge den offentlige sektor pr. automatik; der er sat en selvekspan- sion i gang, som betyder, at såfremt f.eks. alle politikere afholdt sig fra nye initiativer i et år eller mere, ville systemet i kraft af egen inerti fortsætte væksten, selv om nye opgaver ikke kom til.

Den situation skal ændres, og det skal være drastisk. Ikke blot 1 pct. forsigtig modernise- ring og andre tøsedrengeinitiativer. Der skal ske en kraftig reduktion af den offentlige sektor med hurtige hug ikke blot ved at fyre folk, men ved at privatisere institutionerne i stor stil.

Hvorfor er hele vores kultursektor fredet om- råde, hvorfor modtager industriministeren ikke erhvervsorganisationernes tilbud om selv at overtage en lang række serviceorganisationer med kyshånd, hvorfor privatiseres forsynings- sektoren ikke totalt, hvorfor privatiseres trans- port, børnepasning, vedligeholdelse, entrepre- nørvirksomhed, rengøring, boligfinansiering osv. osv. ikke?

Svaret kan selvfølgelig kun komme fra rege- ringen, og derfor forventer jeg, at statsministe- ren i sit indlæg giver en bare nogenlunde for- klaring på, hvornår og hvorfor privatiserings- opgaverne er røget ud af 1990-planen. I øvrigt giver jeg tilsagn om en saglig, konstruktiv og ar- bejdsom Fremskridtsindsats, såfremt regerin- gen igen vil bevæge sig ud ad privatiseringsve- jen, den vej, som fører ud af problemerne og ind i løsningernes land.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er med stor undren, jeg har hørt på de forskellige talere. De har naturligvis beskæfti- get sig med den plan, der er kommet fra rege- ringen, og det skal de jo også. De har beskæfti- get sig med de samarbejdsmuligheder, der var, eller mangel på samme, men bortset fra en en- kelt kort bemærkning og et indlæg fra hr. Arne Melchior er ingen – heller ikke statsministeren – kommet med forslag eller bud på løsninger, der skulle hjælpe alle de betrængte parcelhus- ejere, som i øjeblikket trues af tvangsauktioner.

Det synes jeg er dybt, dybt tragisk. Jeg er overbevist om, at landets 1 mio. ejerlejligheds-

ejere og parcelhusejere og deres familier vil ha- ve meget, meget svært ved at forstå den mang- lende opbakning, de får i den ulykkelige situ- ation, som de meget let kan havne i, når det er det samme Folketing, der har bragt dem i det økonomiske uføre, som der er tale om.

I 1988 fik vi 10.000 tvangsauktioner. I 1989 får vi endnu flere. Her er ikke tale om uansvar- lige spekulanter, men om ganske almindelige mennesker, som har handlet fornuftigt og i til- lid til gældende lov. Den høje rente, som var gældende, da de købte huset, kunne de regne med, og den har de klaret. Men skatterefor- mens og kartoffelkurens virkninger kunne de ikke forudse, og det betød i mange tilfælde en ekstra belastning for familiernes økonomi på op imod 2.000 kr. pr. måned, og det er der ingen almindelig økonomi der kan klare.

Så kommer man altså nu her med det sidste, som vi vist godt kan kalde dødsstødet, til det øvrige: rentefradragsretten skal nu beskæres yderligere.

Jeg ved ikke, om regeringen eller Socialde- mokratiet, som er medansvarligt for denne situ- ation, har nogen forslag på bordet om, hvordan man skal løse de dybt tragiske familiemæssige problemer, som opstår på grund af det. Jeg tæn- ker på alle de familier, som bliver splittet, det pres, der bliver på sociale boliger, osv. osv.

Jeg synes, at om ikke andet skylder regerin- gen landets parcelhusejere en forklaring på, om de har tænkt sig at gøre noget, for regeringen har indtil nu været totalt og ganske passiv, og det kan regeringen ikke være bekendt!

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det undrer mig, at fru Kirsten Jacobsen si- ger, at der ikke er nogen – underforstået: andre end fru Kirsten Jacobsens parti – der er optaget af det meget store antal tvangsauktioner og problemer, der generelt er for den yngre gene- ration på ejerboligmarkedet. Jeg går ud fra, at fru Kirsten Jacobsen er bekendt med, at vi i morgen i Folketinget vil vedtage to socialde- demokratiske beslutningsforslag om ændrede gældssaneringsregler og om muligheder for omfinansiering, der netop er en meget kraftig opfordring til den regering, vi har, om at komme med et initiativ, så vi kan undgå disse tvangsauktioner, som ikke først og fremmest skyldes skattemæssige ændringer, men funda-